

калъ? Този поетъ толкова се е въодушевявалъ, че, като е писалъ, плакалъ на писаното“, тъй казватъ. Азъ пъкъ казвамъ: „Той е ималъ хрема“. А тѣ държатъ туй написано като свещено. Този поетъ какво е чувствувалъ? Той е чувствувалъ своята хрема.

Нѣкой пъкъ казватъ: „Ти не плачешъ“. Казвамъ: „Трѣбва да ме стиснатъ много натѣсно, за да мога да плача“. Но, не се заблуждавайте, защото и менъ ме хваща хремата. Но тогава не плача, а имамъ хрема. Не си правете илюзии, но азъ казвамъ, че имамъ хрема.

Азъ зная само *единъ човѣкъ* въ свѣта, който е плакалъ. Кой е той, знаете ли? — Христосъ. Да. Той истински е плакалъ. И казва Христосъ: „Колко пжти искахъ да ви събера като пилци, но вие не рачихте, и затова отнинѣ върху васъ ще дойдатъ голѣми страдания, заради вашето неразбиране“. И той плака за бждещитѣ страдания, за бждещитѣ падания на тѣзи души. И още плаче Христосъ. И днесъ азъ го виждамъ, че още плаче. Сега се събиратъ да оправятъ свѣта безъ него. Не питатъ, какво казва той, а какво сж писали св. Отци. А св. Отци сж плакали все отъ хрема. Да! Да ви кажа азъ това — отъ хрема. Тия капки върху тѣхнитѣ постановления сж все отъ хрема. Такава хрема и азъ я имамъ по нѣкой пжтъ. Не считайте това за извънредно. Не се заблуждавайте. Онзи, който плаче, казва истината. Дѣтето, което плаче, показва, че има животъ въ него. Онѣзи хора, които не плачатъ, тѣ сж мъртви. И питамъ, колко свещеници има, които сж плакали? Има нѣкои, които плачатъ, но тѣ сж все отъ хремавитѣ. Азъ съмъ слушалъ нѣкой проповѣдникъ да разказва, какъ потжвалъ нѣкой параходъ въ океана, и какъ нѣкоя майка давала дѣтето си и какво казвала, и натжжилъ се проповѣдникътъ, разплакалъ се, разплакали се и другитѣ. Но, като излѣзе вънъ, дѣто плаче нѣкой бѣденъ прѣдъ него, той не го вижда. И казвамъ, съврѣмениятъ